

Seddelbank, Nationalbanken, rimeligvis vil være spændt til yderste Ydeevne og ingenlunde vil være i Stand til at træde hjælpende til ved at lombardere en anden Banks Værdipapirer i dette Tilfælde. Vi ved det fra vor egen Bankhistorie; f. Eks. under Krisen i 1853 havde Nationalbanken nok med at klare sig selv, og ved senere Lejligheder, hvor det ligeledes har trukket op til Krise, har i Virkeligheden det samme været Tilfældet. Nationalbanken har dækket sig selv, men har ingenlunde været den, der var rede til at komme de andre Banker til Hjælp, og det, som er Styrken i det engelske Bankvæsen, er netop dette, at Bank of England, den store seddeludstedende Bank i England, en Gang for alle har stillet sig paa det Standpunkt, at den betragter det ikke som sin Opgave at springe de store Banker til Hjælp under saadanne Forhold, de maa selv sørge for at ride saadanne Storme af. Og hvorledes sker det? Det sker derved, at de har en forholdsvis betydelig kontant Reserve, altsaa staaende i Bank of England paa Folio et meget betydeligt Beløb, saa betydeligt et Beløb, at den store London joint City and Midland Bank, som jeg nævnde før, ogsaa under Krigen har haft en kontant Beholdning af 17 pCt. af sine Deposita, hvilket altsaa er en tre—fire Gange saa meget, som den kontante Kassebeholdning udgør herhjemme for danske Bankers Vedkommende. Det er først og fremmest det, som det gælder om for at sikre Bankens Likviditet, at bringe Bankerne ind paa at holde store kontante Beholdninger. Nu ser jeg vel med Glæde, at den højtærede Minister i § 11 har sat Procenttallet op til 15; han har ogsaa gjort en anden betydningsfuld Forandring, idet det, der interesserer ham, er, at Kassebeholdningen og de Effekter, som nævnes jævnsides med Kassebeholdningen, udgør 15 pCt. af de Gældsforpligtelser, det paa hviler Banken at betale paa Anfordring. Dette synes mig at være en fuldkommen rigtig Distinktion. Det er det, det kommer an paa; i det givne Øjeblik er det ikke det, som er bundet fast — dér kan Opsigelsesfristen virke tilstrækkelig betryggende —, men det er de Penge, som Folk kan komme og forlange lige med eet, der rummer en Fare, og det er overfor den Eventualitet, at man i stort Omfang opsiges under kritiske Forhold, hvor der skabes run paa Banken, at der skal kontante Beholdninger til. Men jeg er ikke helt glad ved, at der staar, at enhver Bank til enhver Tid skal „have en Kassebeholdning af en saadan Størrelse, at den i Forbindelse med Beløbet af Be-

holdninger af sikre, let sælgelige, ubelaante Kreditmidler og andre Værdipapirer udgør mindst 15 pCt. af de Gældsforpligtelser, det paa hviler Banken at betale paa Anfordring“. Man kommer paa en vis Maade tilbage til den gamle Bestemmelse, ihvorvel jeg ser væsentlige Forbedringer. Det kunde dog forstaas saaledes, at Kassebeholdningens kontante Del herefter blev saa at sige ganske forsvindende og ikke en Gang blev de 4—5 pCt., som nu er almindeligt, og at Beholdningen, som jeg sagde før, ellers kunde komme til at bestaa af Kreditforeningsobligationer og saadanne Papirer, som efter min Mening i Tilfælde af run, hvor det altsaa gælder om at bevise Bankens Likviditet, meget let vilde risikeres ikke at kunne slaa til. Ganske vist vil de utvivlsomt slaa til, hvor der er Tale om en Provsinsbank. Naar en lille Provsinsbank eller selv en større bliver Genstand for run, kan den med største Lethed, naar den har saadanne Papirer, faa det nødvendige Beløb i de store københavnske Banker eller Nationalbanken; men sker der store Kriser — og naar vi skaber en Banklov, maa vi først og fremmest have dem for Øje, idet vi er kommet ud af Tilstande, som har været kritiske, og hvor vi har faaet en meget dyr Lære —, vil det ikke forslaa overfor en af de københavnske Storbanker. Den vil meget let kunne være i det Tilfælde, som jeg sagde før, at den ikke kan faa tilbørlig Hjælp af Nationalbanken gennem Rediskontering af sine Veksler eller Lombardering af sin Obligationsbeholdning, fordi den seddeludstedende Bank netop paa det Tidspunkt er spændt saa haardt for, at den ikke kan gaa videre uden at svække sin Sikkerhed. Jeg vil gerne markere dette Punkt allerede nu, fordi det er et Punkt, som jeg lægger den allerstørste Vægt paa. Men den højtærede Minister er jo allerede gaaet et saa langt Stykke ad denne Vej, at det vel skulde være muligt, at han ogsaa skulde kunne vandre Resten af Vejen.

Hvis der ikke var gjort saadanne Erfaringer netop i den sidste Tid, som jeg før omtalte, hvis det ikke var saa, at hele dette Spørgsmaal om, hvorledes Bankernes Virksomhed bør organiseres, paa ny var blevet sat i saa høj Grad under Debat af de store Verdensbegivenheder, vilde jeg i det hele taget særdeles let kunne slaa mig til Taals med det foreliggende Lovforslag; men jeg nærer dog nogen Betænkelighed derved. Nu faar vi Sagen i Udvalg og kan dér komme til at behandle de enkelte Bestemmelser. Det er vel muligt, at vi kan komme